

„Het is in mijn oogen het ergste wat ik kan doen, om van de vrijheid terug te keeren naar een — een monster! Een man dien ik nooit zal vergeven, nooit! Maar het is de eenige weg om uit deze moeilijke heden te raken, dus moet ik het wel doen!”

Zij stampde boos met een hooggehakt schoentje op den grond en Rutherford sprak haar niet tegen. Na deze uitbarsting van den kant der dame, heerschte er weer stilzwijgen tusschen hen, een zwijgen dat hij beter vond niet te verbreken.

Het sneeuwen had opgehouden en het weer scheen te verbeteren. De wolken waren weggevaagd, de maan scheen helder over het sneeuwlandschap en verlichtte het inwendige van de koets met een flauw schijnsel. In het spookachtige licht kon Rutherford zijn gezellin nu beter zien en in zijn hoek terug geleund, beschouwde hij haar op zijn gemak. Zij was jong en heel mooi. Zij was in een langen mantel gewikkeld, maar de kap was op haar schouders gegleden terwijl een zwart fluweelen masker op haar schoot lag. Zij keek verstrooid uit het raampje en hij deed er het zwijgen toe, totdat een ongewoon hevige schok van het rijtuig haar naar voren wierp. Met een lichte kreet herwon zij haar evenwicht en toen zij weer sprak, was het op een toon waar alle toorn uit verdwenen was.

„Ik heb ergens honger” zeide zij zachtjes met een kleine huivering.

„Ja dat heb ik ook” antwoordde haar metgezel, overeind gaan zittend en heel blij met de verandering van humeur.

„Wij zullen zien zoo spoedig mogelijk wat te eten te krijgen in de herberg.”

De dame lachte, een diepe, muzikale lach, waar geen spoor van boosheid meer in te bekennen was. „Laat ons eens bedenken wat wij er zullen vinden,” zeide zij ook overeind komend en de verschillende dingen op haar vingers aftikkend.

„Er zal een koude kip zijn met ham en sla.”

„Een stuk gekruide vleesch of een kalfspastei met groenten en een glas oude Madeira uit het donkerste gedeelte van den kelder,” voegde de ander er bij.

„Een taart met geslagen room er op.”

„Een stuk eigengemaakte kaas met boter en selderij zou niet te versmaden zijn.”

„U moogt mijn stuk van de kaas hebben en ik zal de heele taart opeten, lachte de dame. Rutherford lachte ook.

„Ik denk dat iedereen al naar bed zal zijn,” merkte hij na een korte poos op.

„En niets te krijgen behalve ham en eieren,” voegde de dame er ontevreden bij.

Terwijl zij sprak, hield de koets met een ruk stil. Rutherford liet het bevroren raampje neer en keek naar buiten. Het licht van een olielamp verlichtte de donkere koets en hij keek vroolijk naar zijn medereizigster.

„Wij zijn er” zeide hij, naar den knop van het portier tastend, „en de waard is niet naar bed, hij staat voor de deur om ons te ontvangen.”

Hij stapte naar buiten in den maneschijn en hielp de dame uitstijgen. Zij nam haar rokken op en trippelde hem op haar aardige, dunne, roode schoentjes vooruit de sneeuw over en de herberg in. Zij was stijf en moe en op 't punt weer een beetje kribbig te worden, ofschoon het feit dat zij niet onverwacht kwamen, een goed onthaal voorspelde.

Een vroolijk houtvuur knetterde en knapte in de gelagkamer en de beide verkleumde reizigers konden er zich heerlijk aan warmen. Op een kleine, ronde tafel in 't midden van de kamer stond een souper klaar en de dame bloosde bij het zien ervan.

Kapitein Rutherford, die zijn handen warmde aan den gloed van 't vuur, vreesde half en half voor een hernieuwde uitbarsting van woede; maar de honger bleek sterker te zijn dan alle andere gevoelens, en het gezicht van de dame klaarde even spoedig weer op als het betrokken was.

„Ik ben werkelijk flauw van den honger” zeide zij, haar mantel over den rug van een stoel gooiend en aan tafel plaats nemend. Rutherford zette zich tegenover haar neer, met de voortvarendheid van een hongerigen man en vast besloten zich het souper goed te laten smaken, niet-tegenstaande het feit dat het voor Edward bestemd was.

„Koude kip! Wat heb ik gezegd?” riep zijn gezellin triomfantelijk uit, naar een schaal wijzend. „En er is appelpudding inplaats van een taart, 't eene is al even lekker als het andere.”

De herbergier bleef in de kamer, totdat zij bediend waren en trok zich toen bescheiden terug. De kamer was helder verlicht door kaarsen en het vuur gaf een gezelligen gloed, des te aangenamer na de witte wereld buiten. Het souper was heel goed en er was uitlokkend, gedekt. Gedurende den eersten tijd zwegen de reizigers.

Toen de eerste honger wat gestild was en de Madeira, die Rutherford's verwachting bijna verwezenlijkte, haar wat verwarmd had, werd de dame spraakzaam en ofschoon hij voelde dat ze soms op gevaarlijk terrein kwamen, wat te wijten was aan de netelige positie waarin zij zich bevonden, genoot hij toch van haar conversatie.

Kapitein Rutherford kon heel amusant zijn als hij wilde, en bij deze gelegenheid deed hij zijn uiterste best; gedeel-

telijk om te pogen elke gedachte aan het noodlottige avontuur te verjagen en mogelijke verwijten af te weren, gedeeltelijk omdat hij werkelijk van haar gezelschap genoot. Hij zag graag de kuiltjes in haar wangen wanneer zij haar muzikaal lachje door de oude gelagkamer liet klinken.

„Wel!” riep zij eindelijk naif uit, haar bord wegschuivend en in haar stoel terug leunend „ik had nooit gedacht dat ik zóó'n prettigen avond zou hebben!”

„Op Uw gezondheid Mevrouw!” antwoordde Rutherford zijn glas weer met Madeira vullend.

Voordat hij het echter aan zijn lippen kon brengen hoorde hij wielen ratelen over het kiezel van den weg en met opgeheven glas bleef hij luisteren. De voordeur sloeg dicht en zij hoorden een booze stem tegen den waard spreken.

Rutherford zette zijn glas onaangeroerd neer en keek over de tafel naar de dame. „Edward,” zeide hij.

Zij luisterde aandachtig.

„Het is erger, mijn man” antwoordde zij.

Kapitein Rutherford schoof zijn stoel achteruit en mompelde iets, de deur werd opengestooten en de eigenaar van de booze stem trad binnen. Op een paar meter afstand van de deur stond hij stil en keek zwijgend naar zijn vrouw.

DE DOCHTERS VAN DEN TSAAR VAN RUSLAND - De grootvorstinnen Olga en Tatiana.

Toen keek hij naar Rutherford en bij het zien van dezen kreeg zijn gezicht een verwonderde uitdrukking en hij keerde zich weer naar zijn vrouw.

„Mevrouw, wat beteekent dit?” vroeg hij streng.

„Ik — ik weet het niet precies,” stamelde zij, hem verbijsterd aanstarend.

„Ik ben bang dat ik dat niet kan gelooven. Wie is deze heer?”

Hij wees naar kapitein Rutherford die even verbijsterd keek als de dame en wachtte op antwoord. Zij keek van den een naar den ander.

„Ik heb er geen flauw idee van” zeide zij ten laatste. „Ik heb hem nooit gezien vóór heden avond.”

„Dan wat duivel... begon haar man weer even verbluft kijkend. „Je zult ten minste zijn naam wel weten,” voegde hij er ongeduldig bij.

„Neen, dat weet ik ook niet” antwoordde zij wanhopig. Ongeloovigheid en verachting wisselden af met de verbijstering in zijn trekken en hij zou een driftig antwoord gegeven hebben, maar Rutherford viel hem in de rede.

„Ik kan U verzekeren dat het waar is, ik heb vóór heden avond nooit de eer gehad deze dame te ontmoeten.”

De twee mannen keken elkaar gedurende eenige oogenblikken strak aan en de dame hield haar oogen op den grond gevestigd. Het was zeker geen gemakkelijk te verklaren geval.

Toen wendde de laatst aangekomene zich weer tot zijn vrouw en vroeg op snijdenden toon: „Moet ik gelooven dat, terwijl je deze heer hedenavond voor het eerst zag,

je dadelijk het plan opvatte om met hem te vluchten?”

„Niets van dit alles” beet de dame hem verontwaardigd toe, niettegenstaande haar verwarring. „'t Was een vergissing — dat is te zeggen — het was mijn plan niet — eindigde zij, hulpeloos naar haar metgezel in het ongeluk kijkend en als om hulp smeekend, die hij niet in staat was te geven.

„Dan, Mijnheer, maak ik hier uit op dat de dame tegen haar wil hier is gebracht.”

Kapitein Rutherford bleef zwijgen. Niemand sprak en de dame deed een paar stappen naar haar man.

„Ik herhaal,” zeide hij koud „dat de dame hier tegen haar wil is gebracht.”

„Neen Gervase, ik kwam uit vrijen wil,” zeide zij langzaam, zichzelf dwingend moed te vatten en haar schuld op zich te nemen.

„Maar ik zweer je dat wij slechts bij toeval bij elkaar zijn. Het is lastig om uit te leggen” zij aarzelde.

„Het schijnt vreeselijk moeilijk te zijn,” zeide haar man verachtelijk „en ik voor mij zie maar één oplossing. U en ik, Mijnheer, zouden beter doen dit raadsel buiten op te lossen,” voegde hij er bij, op het gevest van zijn degen tikkend.

Kapitein Rutherford stond vol vuur op.

„Met alle plezier,” antwoordde hij vroolijk zonder meer, en voor dat de dame de bedoeling van hun handeling begreep, verdwenen zij door de open deur van de gelagkamer en sloten die achter zich.

Alleen gelaten zonk zij in een stoel en legde met een snik haar hoofd op de tafel.

„Ik was gek,” snikte zij wanhopig „gek om hem te verlaten! Ik weet, dat hij met zijn geheele hart van mij houd. O, Gervase! Ik wist het al den heelen tijd en ik haat, ik haat bepaald ieder ander.” Zij snikte weer en wiegde zich zachtjes heen en weer. Plotseling ging zij rechtop zitten en droogde haastig haar oogen.

Bij het licht van de maan duelleerden de twee mannen in het midden van het plein op het met sneeuw bedekte gras. Zij hoorde het klinken van staal op staal en zag het maanlicht flikkeren op de klingen.

De dame hief haar handen op met een kreet van schrik en haar zijden rok opnemend rende zij den gang door, de treden af, over de sneeuw, niet denkend om haar aardige, roode schoentjes en de koude nachtlucht niet achtend.

Zij rende buiten adem voort en zonder zich te bedenken wierp zij zich roekeloos tusschen de twee mannen.

„Hoe durft U!” riep zij Rutherford toe, „U zoudt hem kunnen dooden! Hoe durft U mijn man aan te raken!”

Kapitein Rutherford was zóó verbaasd over deze plotselinge tusschenkomst dat hij instinctmatig zijn degen liet zakken en zich daardoor bloot gaf. Voor dat zijn tegenstander een andere richting aan zijn wapen kon geven had Rutherford dan ook reeds een wond in het vleezige gedeelte van zijn arm bekomen. Terwijl zijn tegenstander zijn verontschuldiging aanbood, werd hij in de rede gevallen door zijn vrouw, die haar armen om zijn hals sloeg en haar hoofd tegen zijn schouder leunde.

„O, Gervase,” murmelde zij „hoe kon je het doen, ik dacht, dat je voor mijn oogen gedood zoudt worden!”

Haar man zweeg; hij weifelde tusschen ongeduld, toorn, twijfel en een alles overheerschende liefde voor zijn vrouw. Plotseling viel zijn oog op een straaltje bloed dat langs haar pols liep en dit besliste alles.

„Je bent gewond Kate!” riep hij uit. „Lieveling heb ik dat gedaan?” en zijn arm om haar heen slaand, haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak en stelpde teeder het bloed. „'t Was een vergissing Gervase, ik zal je alles vertellen, ik was gek,” fluisterde zij in zijn oor.

Kapitein Rutherford die vol verbazing had toegekeken, stak zijn degen weer zorgvuldig in de schede, trok zijn schouders op en slenterde langzaam naar het huis om zijn gewonden arm te verbinden.

Een half uur later zag hij de dame en haar man terug; zij liepen den gang door naar de koets, die hen wachtte voor de stoep van de herberg. Kapitein Rutherford ging opzijde om hen te zien vertrekken. De dame bleef een oogenblik staan en zeide streng, zich vaster in haar mantel hullend: „Als U de volgende keer weer eens iemand wil schaken zou het goed zijn als U er op lette dat U met de rechte persoon wegleep.”

Kapitein Rutherford snakte naar adem en keek haar verstomd na toen zij de stoep afging en in de koets stapte. „Als ik een volgende keer iemand wil schaken” zeide hij met onderdrukte verontwaardiging. „God!” Maar de wegen der vrouwen zijn ondoorgrondelijk! Als ik weer eens iemand wil schaken dan zal ik een dame uitkiezen die geen temperament heeft — of geen man!” voegde hij er zich bedenkend bij.

Hij stelpde het bloed dat weer opnieuw uit zijn wond begon te vloeien, en na een laatste blik op de koets geworpen te hebben, die snel in den maneschijn verdween, trad hij de herberg weer in.